

Islamul religia păcii

Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Karim Ash-Sheha

Islamul este religia păcii: Această carte abordează un subiect important, un concept Islamic cu privire la dreptatea socială, prin care se dorește combaterea concepțiilor greșite, pentru a constitui o încercare de restabilire a păcii pe plan internațional. De asemenea, cartea vorbește despre faptul că Islamul este o religie care promovează pacea și unitatea între toate națiunile de pe glob și, mai mult, interzice violența împotriva oricui.

<https://islamhouse.com/430791>

- Islamul este religia păcii
 - Introducere
 - Semnificația termenului „islam”
 - S-a extins islamul prin constrângere?
 - S-a răspândit islamul prin forță?
 - Scopul cuceririlor islamice a fost legat de dragostea de avere și exploatarea bogățiilor națiunilor cucerite?
 - Principiile islamice impun mila și condamnă agresiunea
 - Sistemul militar al islamului și armata sa arată dreptatea islamului și ura acestuia față de nedreptate

- 1. apărarea personală, a familiei și a țării.
- 2. lupta împotriva asupritorilor și ajutorarea celor asupriți, lucruri care fac ca războiul în islam să fie umanitar.
- 3. în cazul încălcării legămintelor, a înțelegerilor și a tratatelor.
- 4. în cazul disciplinării unui grup păcătos dintre musulmani, care refuză dreptatea și reconcilierea.
- 5. apărarea religiei și protejarea acesteia împotriva abuzurilor,
- Normele pentru desfășurarea războiului în islam

- Prizonierii în islam
- Situația celor învinși
- Situația nemusulmanilor în statul musulman
- Principiile generale ale islamului susțin pacea globală
 - 1. Respectul față de viața umană
 - 2. Egalitatea între oameni
 - 3. Unitatea și inviolabilitatea religiei lui Allah
 - 4. Încurajarea cooperării productive care aduce binele tuturor și căutarea a ceea ce este benefic pentru societate.
- Etica islamică promovează pacea

o Concluzii

Islamul este religia păcii

الإسلام دين السلام

În numele lui Allah Ar-Rahman
(Preamilostivul),

Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah,
Stăpânul lumilor, și Binecuvântările
Sale fie asupra Profetului Său,
Mohammed, asupra familiei sale, a
companionilor săi și asupra tuturor
celor care urmează Calea Sa cea
Dreaptă!

Înainte apariției luminii islamului,
Pământul era cuprins de războaie

sângeroase în care au fost uciși milioane de oameni, fiind ignorate cuvintele „stabilitate” și „pace” din dicționare. Dacă aruncăm o privire doar asupra țărilor de pe continentul european, vom observa că granițele acestora nu au avut nici măcar o zi de stabilitate. Dimpotrivă, acestea se atacau reciproc și impuneau capitația în schimbul păcii. Astfel, s-a răspândit ura între oameni din cauza diferențelor de culoare, religie și a intereselor lumești. Nu era respectată sacralitatea vieții oamenilor, indiferent dacă aceștia erau militari sau civili pașnici. De asemenea, nu erau respectate drepturile prizonierilor, aceștia fiind uciși. Nu erau respectate averile și onoarea oamenilor, iar copiii lor erau

vânduți în piețele de sclavi. Oamenii nu cunoșteau semnificația păcii și a stabilității, ci numai semnificația războaielor, a terorii, a colonianismului, a sclavismului, a nedreptății și a tiraniei.

Înainte de venirea islamului, oamenii nu cunoșteau principiul libertății de credință, poporul trebuind să urmeze credința regelui. De asemenea, era interzis ca un om din Imperiul Bizantin să urmeze religia celor din Imperiul Persan, fiind considerat trădător dacă făcea aceasta. De altfel, era interzis ca un om din Imperiul Persan să urmeze o altă religie decât cea a imperiului, fiind considerat trădător dacă făcea aceasta și pedepsit cu moartea.

Chiar și printre oamenii aparținând aceleiași religii era răspândită ura, aceasta conducând la multe războaie religioase, așa cum a fost cel dintre ortodocși și catolici sau alte secte creștine. Cei care erau diferiți, erau considerați trădători și, prin urmare, trebuiau uciși sau închiși.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris situația la care se ajunsese pe Pământ, spunând:

„Allah s-a uitat la locuitorii Pământului înainte să mă trimită și i-a urât (pentru păcatele pe care le comiteau) pe arabi și pe nearabi, în afară de oamenii Cărții (se referă la

urmașii lui Arius, monoteiștii).” (Ibn Hibban)

Prin urmare, islamul a venit cu un mesaj de pace pentru întreaga omenire, interzicând nedreptatea, opresiunea și atacurile împotriva civililor. De asemenea, a stabilit drepturile prizonierilor, a poruncit dreptatea și a interzis orice formă de rasism, toți oamenii fiind considerați egali, indiferent de rasă sau sex. Islamul a criticat tirania conducătorilor care impuneau religia și nu permiteau ca mesajul monoteismului cu care a venit islamul să ajungă la poporul lor. El a poruncit sacralitatea vieții, a averii și a onoarei oamenilor. De asemenea, au fost stabilite drepturile și obligațiile nemusulmanilor care trăiesc într-un

stat musulman și a fost poruncită respectarea legămintelor, fiind interzisă trădarea.

Vom detalia toate acestea în capitolele următoare, cu Voia lui Allah Cel Atotputernic. Îi cerem lui Allah Preaînaltul ca această carte să le fie utilă tuturor celor care vor să cunoască islamul, religia lui Allah, și să le deschidă inimile către această religie.

‘Abd Ar-Rahman Ash-Sheha

Semnificația termenului „islam”

Pentru ca cititorul să înțeleagă conceptul de pace în islam, el trebuie să afle semnificația generală a cuvântului «islam». Acest termen

poartă cu sine nenumărate sensuri, care emană sentimentul de pace și eliberarea de sub jugul supunerii față de orice ființă umană.

Așadar, termenul de «islam» înseamnă supunere totală în fața lui Allah Cel Atotputernic, îndeplinind poruncile Sale și evitând ceea ce El interzis, precum și acceptarea a tot ceea ce Allah a predestinat. Allah Cel Atotputernic spune în Coranul cel Glorios cu privire la povestea Profetului Ibrāhīm (Avraam, pacea fie asupra sa!):

„Când i-a zis Domnul lui: «Supune-te!», el a răspuns: «M-am supus (ție), Stăpân al lumilor!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:131]

Acesta este islamul cel adevărat, pe care fiecare musulman ar trebui să îl urmeze, **după cum spune Allah Preaînaltul:**

„Spune (o, Mohammed): «Cu adevărat, rugăciunea mea, sacrificiul meu, moartea și viața mea Îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor (a oamenilor, a djinnilor și a tot ceea ce există)!»”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **6:162**]

„As-salām” este unul dintre Atributele lui Allah, slăvite fie Numele Sale, **după cum afirmă Nobilul Coran:**

„El este Allah, afară de care nu este alt Dumnezeu, Al-Malik (Suveranul), Al-Quddūs (Cel Sfânt, Cel Preaînalt), As-

Salām (Cel care este liber de orice imperfecțiune), Al-Mu'mīn (Dătătorul de siguranță), Al-Muhaymin (Cel care veghează asupra creației Sale), Al-'Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Jabbār (Cel care va domina întotdeauna și în Fața Căruia toate creaturile se supun), Al-Mutakabbir (Cel Preamărit, Suveranul, Grandiosul). Slava și Măreția sunt ale lui Allah, Care este mai presus de ceea ce ei Îi asociază ca parteneri Lui.”
[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 59:23]

„Salām” este, de asemenea, unul dintre numele Paradisului. Allah Cel Atotputernic spune:

„Ei vor avea Casa Păcii (**Paradisul**) la Domnul lor. Și El este Ocrotitorul lor pentru ceea ce fac.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, **6:127**]

Locuitorii Paradisului se vor saluta unii pe alții cu „salām”. **Fie ca Allah să ne facă dintre aceștia! Allah Preaînaltul spune:**

„Salutul lor în ziua când Îl vor întâlni va fi «**Pace!**», iar El le-a pregătit lor o răsplată generoasă (**Paradisul**).” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, **33:44**]

Musulmanii se salută cu nobilul și purificatorul salut „As-salāmu aleikum ua rahmatu Allahi ua barakatuh!” (**Pacea, mila și binecuvântarea lui**

Allah fie asupra voastră!). Cât de plin de semnificații și de frumos este acest salut! Atunci când este pronunțat și ascultat, acesta apropie inimile și le eliberează de ură, aducând cu sine calm și liniște sufletească, din cauza expresiei de siguranță și securitate din salutul pe care Profetul Mohammed (ﷺ) l-a stabilit ca o formă de perfecționare a credinței unei persoane. El (ﷺ) a spus:

„(Jur) Pe Cel în Măinile Căruia se află sufletul meu! Nu veți intra în Paradis până când nu veți crede, și nu veți crede până când nu vă veți iubi unii pe alții. Să vă spun un lucru pe care dacă îl veți face vă veți iubi unii pe alții? Răspândiți salām (salutul de pace) printre voi.” (Muslim)

Trimisul lui Allah (ﷺ) a stabilit că salutul de pace este, de asemenea, una dintre cele mai bune fapte. Atunci când a fost întrebat care parte din islam este cea mai bună, el (ﷺ) a răspuns:

„A-i hrăni pe oameni și a oferi salutul celui pe care îl cunoști și celui pe care nu îl cunoști.” (Al-Bukhari, Muslim și An-Nasa’i)

Scopul intrării în islam este acela de a căuta în permanență Mulțumirea lui Allah, Creatorul și Stăpânul Universului, prin fapte bune și drepte.
Allah Preaînaltul spune:

„O, oameni ai Scripturii (evrei și creștini)! A venit la voi Trimisul Nostru (Mohammed) ca să vă arate

multe lucruri din cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină (islamul sau Profetul Mohammed ﷺ) și o Carte limpede (**Coranul**) de la Allah, ~ Prin ea Allah îi călăuzește pe căile păcii și mântuirii pe aceia care caută mulțumirea Lui. Și El îi scoate din întuneric la lumină (**din întunericul necredinței la lumina credinței**), prin Grația Sa, și îi călăuzește pe un Drum Drept (**religia islamică**).” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, **5:15-16**]

Islamul este o credință cuprinzătoare a păcii în toate sensurile acestui cuvânt. Aceasta se aplică la nivel de comunitate musulmană, pentru că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Musulmanul este acea persoană de a cărei limbă și mână musulmanii se află în siguranță, iar muhajir (emigrantul) este cel care părăsește faptele pe care Allah le-a interzis.” (Al-Bukhari și Muslim)

De asemenea, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Credinciosul este acela căruia oamenii îi încredințează sângele și averea lor.” (Ahmad, At-Tirmidhi și Ibn Majah, clasificat sahih de către Al-Albani)

S-a extins islamul prin constrângere?

Învățăturile de bază ale islamului resping această acuzație ridicată de către limbile celor care urăsc această religie. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut (**diavolii, idoli și toate falsele divinități**) și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă (**islamul**), care nu se sparge niciodată. Și Allah este Samī‘ (**Cel care aude toate**), ‘Alīm (**Atoatecunoscătorul, Omniscientul**).”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, **2:256**]

Și El, Cel Atotputernic, **spune de asemenea:**

„Și de ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă. Și oare tu îi silești pe oameni să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor nobilului Coran, 10:99]

În plus, El, Preaînaltul, spune:

„Spune (o, Mohammed): «Adevărul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!» (...)” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 18:29]

Și Allah Cel Atoateștiutor spune:

„Iar de se vor întoarce ei, tu nu ești dator decât cu propovăduirea limpede.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:82]

Și El, Cel Milostiv, spune:

„Așadar, sfătuiește-i (și amintește-le) (o, Mohammed), căci, cu adevărat, tu ești numai un sfătuitor (și cel care le amintește), ~ Tu nu ești stăpânitor (cel care deține controlul, conducător) peste ei (adică nu îi poți forța pe ei să creadă și nu este niciun fel de silire în credință).” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 88:21-22]

În Nobilul Coran putem găsi numeroase versete care demonstrează că islamul este o credință, iar aceasta trebuie să aibă aprobarea inimii, nefiind de ajuns să fie doar afirmată verbal. Este cunoscut faptul că nimeni nu poate fi forțat să schimbe ceea ce se află în adâncul inimii sale și că o

persoană poate declara cu limba ceea ce nu crede cu adevărat. Din această cauză, **Allah Preaînaltul spune:**

„Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit (să nu creadă), dar inima lui este netulburată întru credință – asupra aceluia care și-au deschis inima necredinței va veni mânie de la Allah și ei vor avea parte de un chin cumplit!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, **16:106**]

S-a răspândit islamul prin forță?

Fiecare sistem are nevoie de o forță de protecție pentru apărare și pentru asigurarea aplicării corecte a legilor și

implementarea sancțiunilor pentru cei care le încalcă. Această forță asigură aplicarea sistemului și continuitatea acestuia. Uthman ibn Affān (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Cu adevărat, Allah interzice prin autoritatea unui conducător ceea ce nu interzice prin Coran.” [relatat de Razin, lanțul de relatatori este întrerupt, însă aceste cuvinte ale lui Uthman, Allah să fie mulțumit de el, sunt binecunoscute.] [Semnificația acestor cuvinte este aceea că unii oameni se abțin de la a comite anumite fapte rele, știind că vor fi pedepsiți de conducătorul lor în această viață, însă nu se abțin de la ceea ce Nobilul Coran interzice și ignoră pedeapsa din Viața de Apoi. De aceea, Allah Preaînaltul i-

a oferit conducătorului puterea de îi pedepsi pe cei care comit infracțiuni, pentru a evita ca aceștia să le repete.]

Să vedem acum o scurtă prezentare istorică a primelor zile ale islamului. După ce a fost ales de către Allah Preaînaltul pentru transmiterea Mesajului Său Divin, Trimisul lui Allah (ﷺ) a rămas în Mecca timp de treisprezece ani, perioadă în care și-a invitat poporul la islam în cel mai bun mod, confruntându-se cu refuzuri, hărțuiri, insulte, nedreptăți și persecuții, atât el (ﷺ) cât și cei care l-au urmat. Credincioșii erau torturați pentru credința lor, iar Profetul (ﷺ) vedea aceasta, însă nu putea să îi ajute în vreun fel, singurul lucru pe care îl putea face era să îi sfătuiască să îndure

totul cu răbdare. Profetul (ﷺ) le-a spus companionului său, Ammar ibn Yasser, și mamei sale, Sumaia (Allah să fie mulțumit de ei!), în timp ce aceștia erau torturați:

„Fii răbdătoare, o, familie a lui Yasser, deoarece Paradisul este promis pentru aceasta.” (Al-Hakim, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Assira, p.154, și în Fiqh Assira, p.103)

Această chestiune a ajuns până în punctul în care oamenii au conspirat să îl ucidă pe Profetul Mohammed (ﷺ) și să oprească răspândirea Mesajului său. Cu toate acestea, el (ﷺ) obișnuia să se roage pentru ei, spunând:

„O, Allah! Iartă-l pe poporul meu, pentru că el nu știe!” (Al-Bukhari și Muslim)

Allah Preaînaltul i-a oferit Profetului (ﷺ) răbdare, revelând anumite versete drept consolare, amintindu-i, astfel, că au existat și înainte de el Profeți și Mesageri (Pacea fie asupra lor) care au fost torturați și acuzați de minciună și aceasta deoarece calea pentru transmiterea Mesajului Divin este lungă și anevoioasă, fiind o luptă între adevăr și minciună, între bine și rău.

Allah Preaînaltul spune:

„Deci rabdă, așa cum au răbdat cei statornici dintre Trimiși și nu cere să vină degrabă asupra lor (pedeapsa, fiindcă aceasta va avea un termen

hotărât)! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:35]

Profetul Mohammed (ﷺ) a continuat să invite la islam triburile care veneau în fiecare an la Mecca, până când un grup de oameni din orașul Yathrib (cunoscut astăzi sub numele de Medina – „Orașul Profetului”) a crezut în Mesajul lui și i-au oferit Profetului (ﷺ) angajamentul lor de credință, jurând să îl sprijine și să îl protejeze. Astfel, Trimisul lui Allah (ﷺ) a emigrat alături de companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!), care au crezut în el (ﷺ), mergând în orașul acelui grup.

Trebuie reținut faptul că Profetul Mohammed (ﷺ) a emigrat la Medina fără să fi vărsat vreo picătură de sânge

În cei treisprezece ani lungi de persecuție din Mecca. Bunurile sale și cele ale companiilor săi au fost confiscate de cei din tribul Quraiș. Profetului (ﷺ) i-a fost poruncit să lupte împotriva lor doar la doi ani după emigrarea de la Mecca la Medina, atunci când numărul oponentilor, dușmanilor și al persecuțiilor lui și ale Mesajului islamului a crescut. Nu el (ﷺ) a fost inițiatorul luptei.

Deoarece orașul Medina se afla în drumul caravanelor comerciale ale tribului Quraiș care veneau din Siria, prima confruntare a avut loc atunci când Trimisul lui Allah (ﷺ) s-a așezat în drumul acestora pentru a le intercepta, dorind să producă o blocadă economică pentru tribul Quraiș, astfel

încât să îi determine să nu îi mai oprească pe oameni de la primirea Mesajului, provocându-i în acest fel atât pe el (ﷺ), cât și pe ceilalți credincioși. De asemenea, el (ﷺ) își dorea să compenseze pierderile suferite și să recupereze din bunurile furate sau confiscate de la companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!). Însă caravana, condusă de către Abu Sufian (Allah să fie mulțumit de el!), care nu se convertise încă la islam, a reușit să scape. În momentul în care au aflat despre acest incident, liderii tribului Quraiș au pregătit și echipat o armată și au părăsit Mecca pentru a lupta împotriva Profetului Mohammed (ﷺ). Astfel, a avut loc prima bătălie decisivă din istoria islamului

(cunoscută sub numele de bătălia de la Badr), care s-a încheiat cu victoria Profetului (ﷺ) și a companionilor săi.
Allah Preaînaltul spune:

„Li s-a îngăduit (să se apere) acelora care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să-i ajute ~ Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că ei au zis: «Domnul nostru este Allah!» Și de nu i-ar opri Allah pe oameni, pe unii prin alții, ar fi dărâmate chiliile, bisericile, sinagogile și moscheile în care numele lui Allah este pomenit atât de mult. Allah îi ajută neîndoielnic aceluia care-L ajută pe El. Allah este Al-Qaiy (Cel Puternic), Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic). ~ Aceștia (sunt) cei care - dacă Noi le dăm putere pe Pământ -

împlinesc rugăciunea (**as-salāh**), achită dania (**az-zakāh**), poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este neîngăduit. Iar sfârșitul (**tuturor lucrurilor**) Îi aparține lui Allah.”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, [22:39-41](#)]

Este suficient să știm că, prin toate victoriile pe care Trimisul lui Allah (ﷺ) și companiile săi (**Allah să fie mulțumit de ei!**) le-au obținut în perioada de douăzeci și trei de ani care a trecut de la începerea Misiunii sale profetice și până la moartea sa, el (ﷺ) a reușit să stăpânească întreaga Peninsulă Arabică, timp în care doar 375 de persoane (**atât dintre musulmani, cât și dintre nemusulmani**) și-au pierdut viața.

Califii cei drept călăuziți care l-au urmat pe Profet (ﷺ) după moartea sa au procedat în același fel, cucerind regate într-o manieră bună și cu un bun comportament și invitând la această religie în cel mai bun mod cu putință. Trebuie avut în vedere că acești oameni nu au fost egali ca număr sau echipament militar, pregătire și competență militară cu oamenii pe care i-au învins. Unul dintre noii convertiți (revertiți) la islam, [Başir Ahmad](#):

„Una dintre chestiunile care mă preocupau era aceea că noi, creștinii, susținem că islamul a fost răspândit prin sabie. M-am întrebat de ce continuă să accepte islamul și să îl practice în fiecare colț al lumii. îmbrățișând și acceptând acest mod de

viață? De ce oamenii sunt conduși zilnic către această religie, în toate țările, fără a exista nicio constrângere sau impunere de niciun fel?»[\[1\]](#)

Acum, să cercetăm dacă islamul este singura religie care le-a poruncit adeptilor săi să își pregătească armatele, folosind forța pentru răspândirea și apărarea religiei. În Biblie, în Deuteronom, capitolul 20, [găsim](#):

„Când te vei apropia de o cetate ca să te bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace. ~ Dacă primește pacea și-ți deschide porțile, tot poporul care se va afla în ea să-ți dea bir și să-ți fie supus. ~ Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o

împresori. ~ Și după ce Domnul Dumnezeuul tău o va da în mâinile tale, să treci prin ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească. ~ Dar să iei pentru tine nevestele, copiii, vitele și tot ce va mai fi în cetate, toată prada, și să mănânci toată prada vrăjmașilor tăi, pe care ți-i va da în mână Domnul Dumnezeuul tău. ~ Așa să faci cu toate cetățile care vor fi foarte departe de tine și care nu fac parte din cetățile neamurilor acestora. ~ Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul Dumnezeuul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă. ~ Ci să nimicești cu desăvârșire popoarele acelea, pe hitiți, pe amoriți, pe canaaniți, pe fereziți, pe heviți și iebusiți, cum ți-a poruncit Domnul

Dumnezeul tău...” [Biblia,
Deuteronom, 20:10-17]

În Evanghelia lui Matei găsim:

„Să nu credeți că am venit s-aduc
pacea pe Pământ; n-am venit să aduc
pacea, ci sabia. ~ Căci am venit să
despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de
mama sa și pe noră de soacra sa. ~ Și
omul va avea de vrăjmași chiar pe cei
din casa lui. ~ Cine iubește pe tatăl ori
pe mama sa mai mult decât pe Mine nu
este vrednic de Mine; și cine iubește pe
fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine
nu este vrednic de Mine. ~ Cine nu-și
ia crucea lui și nu vine după Mine nu
este vrednic de Mine. ~ Cine își va
păstra viața o va pierde; și cine își va

pierde viața pentru Mine o va câștiga.”
[Biblia, Matei, [10:34-39](#)]

Dr. Gustave Le Bon afirmă în cartea sa, *Civilizația arabilor* [pp.127-128]:

„Forța nu a fost un factor în răspândirea Coranului, arabii lăsându-i mereu pe cei pe care i-au cucerit să-și practice în mod liber religiile. Dacă s-a întâmplat ca unele popoare creștine să îmbrățișeze islamul și să adopte limba arabă ca limbă a lor, a fost în principal ca urmare a dreptății cu care au fost tratați de învingătorii arabi, pe care nu au văzut-o la stăpânii lor anteriori, și a ușurinței islamului, pe care nu îl cunoșteau înainte.”

Scopul cuceririlor islamice a fost legat de dragostea de avere și exploatarea bogățiilor națiunilor cucerite?

Cei care nu cunosc învățăturile islamului, principiile sale mărețe și obiectivele sale de bază pot gândi și pot fi convinși că scopul cuceririlor islamice ar fi fost câștigurile lumești, concluzie la care ar ajunge bazându-se pe anumite aparențe materiale. La începutul misiunii sale, Profetului Mohammed (ﷺ) i-au fost oferite tot felul de oferte și ispite pentru a renunța la chemarea sa la islam și i-a fost promisă îndeplinirea tuturor dorințelor și ale cerințelor sale. I s-a spus că, dacă dorea stăpânire, aveau să îl numească liderul lor, iar dacă își dorea să se

căsătorească, aveau să îi ofere cele mai frumoase femei. În plus, dacă își dorea bani, erau dispuși să îi ofere oricât, cu condiția ca el (ﷺ) să renunțe la chemarea sa, care, în opinia lor, nu făcea altceva decât să le devalorizeze dumnezeii și să le reducă statutul social. Profetul (ﷺ) a spus cu o convingere provenită din Inspirație Divină:

„Nu voi renunța la aceasta (**chemarea la islam**) până nu veți aprinde pentru mine o flacără de la Soare.

Dacă Profetul (ﷺ) ar fi dorit faima și bogățiile lumești - departe de el (ﷺ) gândul acesta -, ar fi acceptat oferta lor și ar fi profitat de această oportunitate, dat fiind că i-a fost oferit mai mult

decât ceea ce poate dori orice ființă umană. Un alt fapt demn de remarcat sunt scrisorile pe care Profetul Mohammed (ﷺ) le-a trimis împăraților, guvernatorilor și conducătorilor din țările vecine, invitându-i la islam și asigurându-i că își vor putea păstra pozițiile și posesiunile. În scrisoarea adresată lui Heraclius, împăratul roman și bizantin, **putem citi următoarele:**

„În numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul, de la Mohammed, Trimisul lui Allah, către Heraclius, împăratul bizantin. Pacea fie asupra celui care urmează Călăuzirea. Te chem la islam. Acceptă islamul și te vei afla în siguranță **(de comiterea de păcate și de Focul Iadului)**. Allah îți va

oferi răsplată dublă pentru aceasta. Dacă respingi chemarea, atunci vei purta păcatul pentru ceea ce s-a întâmplat cu adepții lui Arius.

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, **veniți la un cuvânt comun între noi și voi:** să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-(le): mărturisiți (**cel puțin**) că noi suntem musulmani (**supuși lui Allah**)!».” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:64]”
(Al-Bukhari și Muslim)

Anas ibn Malik (**Allah să fie mulțumit de el!**) a relatat că:

„Nu s-a întâmplat vreodată să îi fie cerut Mesagerului lui Allah (ﷺ) ceva de dragul islamului, fără ca el (ﷺ) să îl dea. Odată, un bărbat a venit la el (ﷺ) și i-a oferit o turmă mare (de oi și capre). Întors la neamul său, omul a spus: «O, poporul meu, îmbrățișați islamul, pentru că Mohammed dă atât de multă caritate de parcă nu i-ar fi teamă de sărăcie»”

Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a mai spus: „Chiar dacă o persoană dorește să accepte islamul doar de dragul bogățiilor lumești, în momentul în care îl va accepta, acesta îi va deveni mai drag decât lumea cu tot ceea ce se află în ea.” (Muslim)

‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), unul dintre companioni, a mers într-o zi în vizită la Profet (ﷺ) și l-a găsit așezat pe o rogojină din trestie. De asemenea, a văzut că tot ceea ce se afla în casă erau un bol cu orz și un burduf (de apă) agățat. Ochii lui s-au umplut de lacrimi, iar Profetul (ﷺ) l-a întrebat: „De ce plângi, o, ‘Omar?” El i-a răspuns: „O, Profet al lui Allah, cum să nu plâng când Chosroes și Cezar se bucură de bogățiile lumești în timp ce tu ești Profetul lui Allah și tu nu ai nimic altceva decât ceea ce pot vedea?” Profetul (ﷺ) i-a spus: «O, ‘Omar, nu ai fi tu mulțumit (să știi) că ei au această viață și noi avem Viața de Apoi?!” (Al-Bukhari și Muslim)

Acum, haideți să observăm ceea ce Mesagerul lui Allah (ﷺ) a lăsat drept moștenire dintre plăcerile acestei lumi, după moartea sa. ‘Amr ibn al-Harith (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„La moartea sa, Mesagerul lui Allah (ﷺ) nu a lăsat niciun dirham sau dinar, niciun sclav sau sclavă, sau nimic altceva în afară de catârul său alb, arma sa și o bucată de pământ pe care a oferit-o drept caritate.” (Al-Bukhari)

Mai mult decât atât, s-a relatat că în momentul morții sale, armura Profetului (ﷺ) era amanetată unui evreu pentru treizeci de măsuri de orz (fapt consemnat de Al-Bukhari, Muslim și An-Nasa’i).

Cum ar putea fi acuzat Profetul Mohammed (ﷺ) de dragoste față de lucrurile lumești și bogății?!

- ‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), al doilea calif al Profetului Mohammed (ﷺ), sub a cărui conducere a fost atinsă o expansiune fără precedent, a spus fraza sa faimoasă, atunci când și-a auzit stomacul chiorăind de foame:

„O, dragul meu stomac, chiorăie sau potolește-te! (Jur) Pe Allah! Tu nu vei fi umplut așa cum trebuie până când toți musulmanii nu au suficientă hrană.” (fapt menționat în istoria lui Ibn ‘Omar, Allah să fie mulțumit de el!)

• În timpul bătăliei de la Uhud, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Acum ridicați-vă și îndreptați-vă către Jannah (Paradis), a cărui mărime este egală cu cea a Cerurilor și al Pământului». 'Umair ibn Al-Humam al-Ansāri (Allah să fie mulțumit de el!) a întrebat: «O, Mesager al lui Allah, este Paradisul egal cu mărimea Cerurilor și a Pământului?» El (ﷺ) a răspuns: «Da.» 'Umair a spus: «Excelent! » Profetul (ﷺ) l-a întrebat: «Ce te-a făcut să rostești acest cuvânt?» El a răspuns: «O, Mesager al lui Allah, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu printre locuitorii săi!» Atunci, Profetul (ﷺ) i-a spus: «Tu ești cu siguranță printre locuitorii săi.» Atunci, 'Umair a scos niște curmale

din geanta lui pe care a început să le mănânce, după care a spus: «(Jur) Pe Allah! Dacă o să trăiesc până (termin de) mâncat aceste curmale, va fi o viață lungă.» După ce a spus acestea, a aruncat toate curmalele pe care le avea și s-a aruncat în vârtoarea luptei împotriva politeiștilor, până când a fost ucis.” (Muslim)

- Prăzile de război câștigate de către musulmani în cuceririle lor erau suficiente pentru a le permite o viață prosperă, însă motivul real din spatele acestor cuceriri a fost chemarea popoarelor la Cuvântul lui Allah și la religia islamică și nu acela de a le lua bogățiile, lucru care a fost dovedit prin faptul că națiunile cucerite aveau libertatea de a alege islamul ca mod de

viață și, dacă făceau aceasta, primeau aceleași drepturi și obligații ca și ceilalți musulmani. Dacă alegeau să rămână la religia lor, aveau obligația să plătească jizyah, care era o sumă simbolică achitată în schimbul protecției lor, a proprietăților și a bogăției lor în statul musulman, nefiind obligați să plătească taxe suplimentare. Musulmanii, pe de altă parte, erau obligați să plătească zakāt-ul (caritatea anuală obligatorie pe averea acumulată, reprezentând 2,5% din averea acumulată anual sau o cantitate bine definită de produse agricole). Zakāt-ul era mult mai mare decât cuantumul anual al taxei jizyah.

- În momentul în care unul dintre cei mai mari conducători ai armatei

musulmane, Khalid ibn al-Walid (Allah să fie mulțumit de el!), care nu a fost învins în nicio bătălie înainte de a se converti la islam sau după aceea, a murit, avea un singur cal, o săbie și un slujitor. Se poate găsi vreo urmă de materialism în caracterul acestui mare general și luptător musulman?!

- Următoarea relatare a lui Şaddad ibn al-Hadi (Allah să fie mulțumit de el!) arată, de asemenea, că scopul primilor musulmani a fost doar chemarea la islam:

„Un beduin a venit la Mesagerul lui Allah (ﷺ), a crezut în el (ﷺ) și apoi i-a spus: «Te voi urma.» Profetul (ﷺ) i-a spus unuia dintre companioni să aibă grijă de el. În timpul unei bătălii,

Profetul (ﷺ) a luat prada de război, pe care a distribuit-o între companioni, oferindu-i și lui (acelui beduin) o parte din aceasta. **Beduinul a întrebat:** «Ce este aceasta?» Profetul (ﷺ) i-a răspuns: «Este partea ta.» **Beduinul i-a spus:** «Nu pentru aceasta te-am urmat, ci mai degrabă, te-am urmat pentru ca, dacă voi fi nimerit aici – arătând spre gâtul său – cu o săgeată și voi muri, să intru în Paradis.» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Dacă ești sincer, Allah îți va îndeplini dorința.» La scurt timp după aceasta, a avut loc o bătălie, iar beduinul a fost găsit mort, cu o săgeată înfiptă în gâtul său. El a fost dus în fața Profetului (ﷺ), **care a întrebat:** «Nu este același beduin?» Companionii au răspuns: «Ba da.» Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

«A fost sincer în fața lui Allah, iar Allah i-a îndeplinit dorința.» Apoi Profetul (ﷺ) l-a acoperit cu mantia sa și s-a rugat pentru el spunând: «O, Allah, acesta este robul Tău, care a emigrat pe Calea Ta și a fost ucis ca martir, eu sunt martor pentru aceasta.»” (An-Nasa'i)

- Cărțile de istorie islamică sunt pline de astfel de relatări care confirmă faptul că obiectivul musulmanilor timpurii nu erau câștigurile lumești, ci transmiterea religiei lui Allah Preaînaltul, în speranța că vor obține ceea ce i-a fost promis Profetului Mohammed (ﷺ), care a spus:

„«Dacă o singură persoană este călăuzită de Allah prin tine, aceasta va

fi mai bine pentru tine decât o turmă întreagă de cămile roșii (cele mai apreciate de către arabi, considerate a fi cea mai minunată dintre toate averile din acele timpuri).” (Al-Bukhari și Muslim)

De fapt, mulți dintre ei și-au pierdut averile, pozițiile și autoritatea sau au fost respinși de familiile și de triburile lor din cauza convertirii la islam sau a implicării lor în răspândirea islamului, în care și-au investit timpul și interesul. În bătălia de la Nahawand, un companion al Profetului Mohammed (ﷺ), Nu'man ibn Muqrin al-Mozani (Allah să fie mulțumit de el!), a spus:

„O, Allah, sprijină-Ți religia prin victorie, și dă-le izbândă robilor Tăi, și fă ca eu astăzi să fiu primul martir! O, Allah, dă-le bucurie ochilor mei prin vederea unei mari victorii a islamului! O, oameni, spuneți amin (la suplicațiile mele)! Fie ca Allah să aibă milă de voi toți (pentru că ați spus amin la suplicațiile mele)!”

Există vreo urmă de ambiție pentru câștigurile lumești în această suplicație?!

Haideți să vedem acum cuvintele mesagerilor lui Cirus, atunci când aceștia s-au întors de la ‘Amr ibn Al-Ās (Allah să fie mulțumit de el!), în timpul asediului Babilonului. Ei au spus:

„Am observat că ei iubesc modestia mai mult decât considerația. Ei nu au niciun interes față de câștigurile și bogățiile lumești. Stau pe jos, iar liderul lor stă cu ei și nimeni nu face diferența între conducător și cel condus, între stăpân și sclav.”

Cu privire la aceasta, Thomas Carlyle a spus în cartea sa, Eroii, oferind un răspuns la acuzația falsă că islamul s-a răspândit prin forță sau cu ajutorul sabiei:

„Mulți au spus că islamul s-a răspândit prin sabie, însă, unde anume a intervenit sabia pentru întărirea puterii acestei religii? Cu siguranță, sabia, însă, de unde vă veți lua sabia? Fiecare opinie nouă, la începutul ei, reprezintă

o minoritate de o persoană. Există în mintea unui singur om. Locuiește încă acolo. Doar un singur om din întreaga lume o crede, există un singur om împotriva tuturor celorlalți oameni. Faptul că acesta ia o sabie și încearcă, prin intermediul ei, răspândirea acesteia, va face desigur puține pentru el și va pierde. În general, un lucru se va răspândi de la sine, într-un fel sau altul, dacă situația o cere. Oare credeți că religia creștină nu a fost nevoită să folosească sabia din când în când? Priviți, spre exemplu, ce le-a făcut Carol cel Mare sașilor. Nu îmi pasă dacă adevărul este răspândit prin sabie, cuvânt sau orice alt instrument. Lăsați adevărul să se răspândească prin discurs, prin presă sau foc. Lăsații să

se certe, să se lupte cu mâinile, picioarele și cu unghiile. Nu vor fi învinși decât cei care merită să fie învinși.”

Principiile islamice impun mila și condamnă agresiunea

Islamul este o religie a milei, a compasiunii și a bunăvoinței, lucruri care impune respingere violenței și a agresiunii. Acesta ne cere să îl urmăm pe Mesagerul lui Allah (ﷺ), **despre care Allah Preaînaltul spune:**

„Și datorită îndurării lui Allah, tu, **(Mohammed)**, ai fost așa de blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din

preajma ta. (...)” [Traducerea
Sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:159]

Învățăturile islamului îi îndeamnă pe
musulmani să arate milă și bunătate
față de fiecare persoană săracă și slabă.
Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Preamilostivul arată Milă celor care
sunt milostivi. Așadar, arătați milă
celor de pe Pământ, pentru ca să
primiți milă din partea Celui aflat
deasupra Cerurilor.” (At-Tirmidhi și
Abu Dawud, clasificat sahih de către
Al-Albani în cartea sa, Sahih Al-Jami’)

Cu adevărat, mila și bunătatea
islamului nu se limitează doar la
persoane, ci acestea cuprind deopotrivă
și animalele. Datorită milei arătată față

de un animal, unui bărbat i-au fost iertate păcatele și a fost admis în Paradis. Mesagerul lui Allah, Mohammed, (ﷺ) a spus:

„«În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, setea lui s-a întetit și (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia și lîngea noroiul din cauza setei excesive. Omul și-a spus: „Cu adevărat, acest câine suferă de sete așa cum am suferit și eu.” Și a coborât el (din nou) în fântână, și-a umplut încălțămîntea cu apă și i-a dat să bea câinelui. Allah a apreciat fapta sa și l-a recompensat cu iertarea păcatelor lui.» (Cei care ascultau) au spus: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar și

pentru tratamentul bun arătat față de animale?» (Profetul – ﷺ) a spus: «Da, este o răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.»” (Al-Bukhari)

Din cauza cruzimii și a lipsei de milă și de compasiune arătată față de o pisică, o femeie a fost condamnată la Focul Iadului. Mesagerul lui (ﷺ) a spus:

„O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit și, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a dat apă atunci când a închis-o și nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului.” (Al-Bukhari, Muslim și Ibn Majah)

Există multe relatări în care Profetul lui Allah (ﷺ) ne-a cerut să ne arătăm binevoitori și să ne purtăm cu milă față de animale. Astfel, dacă aceasta este mila pe care islamul o arată față de animale, câtă milă poate arăta față de oameni, pe care Allah Preaînaltul i-a preferat și onorat peste toate celelalte creaturi?

Sistemul militar al islamului și armata sa arată dreptatea islamului și ura acestuia față de nedreptate

În islam, războiul nu este o tendință în inimile musulmanilor, iar acest fapt este demonstrat de reușitele acestora în diferite domenii precum matematica,

medicina, astronomia, calcularea timpului, domeniul maritim, arhitectura, decorațiunile și alte arte. Însă, ei nu au acordat o prea mare atenție războiului și mașinărilor de război sau dezvoltării acestora. Aceasta a fost, fără îndoială, o greșeală, căci, deși ei purtau sentimente prietenești și pline de compasiune față de toate ființele, ar fi trebuit să îi ia în considerare pe dușmanii lor, ale căror minți erau pline de ură și al căror scop era acela de a răspândi corupția pe pământ. Putem găsi în acest sens o definiție a terorii, **oferită de către Allah Preaînaltul în Coranul cel Nobil:**

„Deci pregătiți (pentru luptă) împotriva lor (a necredincioșilor care luptă împotriva voastră) tot ceea ce puteți

din forță și din caii înșeuăți, cu care să-
i înspăimântați pe dușmanul lui Allah
și pe dușmanul vostru (...)"

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 8:60]

Astfel, ar fi fost mai bine dacă s-ar fi
întărit cu arme puternice pentru a-i
intimida astfel pe dușmanii care doresc
să îi atace pe cei drepti și pașnici.

Această teroare nu se referă la atacarea
celor nevinovați, nici la iubirea de a îi
ucide pe cei nevinovați și a savura
momentele de torturare a oamenilor,
observând cu mulțumire durerea
răniților, mutilând cadavrele și
torturând prizonierii. Salātu-d-Din
(**Saladdin**), deși a fost victorios,
obișnuia să îi trateze pe prizonieri cu
bunătate, oferindu-le hrană și băutură,

și plângea atunci când cineva era nedreptățit din greșeală. Războiul nu este o pasiune pentru musulmani, ci reprezintă un mijloc de apărare împotriva nedreptății și de răspândire a dreptății în sânul comunității. Deși islamul cheamă la pace cu toate popoarele din toate țările, uneori războiul devine un rău necesar, însă doar ca soluție finală și după ce au fost epuizate toate căile pacifice. Allah a limitat motivele în care războiul devine necesar la cinci situații, **după cum urmează:**

1. apărarea personală, a familiei și a țării.

Acest fapt este bazat pe versetul în care Allah Preaînaltul spune:

„Luptați pe Calea lui Allah împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:190]

2. lupta împotriva asupritorilor și ajutarea celor asupriți, lucruri care fac ca războiul în islam să fie umanitar.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:

„Și ce este cu voi de nu luptați pe Calea lui Allah, și pentru bărbații, femeile și copiii slabi care zic:

«Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă

din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!».”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:75]

3. în cazul încălcării legămintelor, a înțelegerilor și a tratatelor.

Allah Preaînaltul spune:

„Dar dacă ei încalcă jurămintele lor (promisiunile), după ce au făcut legământ, și hulesc religia voastră, atunci lopătați-vă împotriva căpeteniilor necredinței, căci ei nu țin jurămintele! Poate că ei vor înceta! ~ Nu vreți voi să luptați împotriva unor oameni care și-au călcat jurămintele și au vrut să-l alunge pe Trimis și v-au atacat mai întâi pe voi?! Oare vă temeți

de ei? Însă mai drept este să vă temeți de Allah, dacă sunteți dreptcredincioși!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:12-13]

4. în cazul disciplinării unui grup păcătos dintre musulmani, care refuză dreptatea și reconcilierea.

Allah Cel Atotputernic spune în Coranul cel Nobil:

„Și dacă două cete de dreptcredincioși se ceartă între ele, voi împăcați-le! Dacă una dintre ele este nedreaptă cu cealaltă, atunci luptați împotriva celei care este nedreaptă până ce ea se întoarce la porunca lui Allah, iar când se întoarce (din rătăcirea lui de la porunca lui Allah), atunci împăcați-le

pe ele cu dreptate și fiți nepărtinitori, fiindcă Allah îi iubește pe cei dreپți.”
[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 49:9]

5. apărarea religiei și protejarea acesteia împotriva abuzurilor,

precum și lupta împotriva celor care stau în calea transmiterii legii lui Allah oamenilor sau îi torturează pe cei care cred în El și îi împiedică să răspundă chemării islamului, care este una universală și nu este limitată la anumite persoane.

Toți oamenii ar trebui să audă despre islam și despre bunătatea și dreptatea pe care acesta le implică, printre altele,

pentru ca apoi să decidă dacă doresc să adere la această religie.

În ceea ce privește războaiele al căror obiectiv sunt cucerirea de terenuri, influența și exploatarea resurselor popoarelor sau cele al căror scop este răzbunarea și au drept rezultat distrugeri și pierderi mari de vieți omenești ori războaiele duse pentru mândrie și ostentație, toate acestea sunt interzise în islam. Și aceasta pentru că, în islam, războaiele se duc numai pentru cauza lui Allah și pentru a înălța Cuvântul Lui și nu pentru capricii și ambiții personale lumești. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și nu fiți ca aceia care au ieșit din casele lor mândri, de ochii lumii,

pentru ca să se abată de la Calea lui Allah, căci Allah este Al-Muhit (Cel care cuprinde totul cu Știința Sa) din ceea ce fac ei.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 8:47]

Normele pentru desfășurarea războiului în islam

Deși islamul permite lupta atunci când este necesară, acesta stabilește norme și reglementări care trebuie să fie urmate. Profetul (ﷺ) a spus:

„Luptați în Numele lui Allah și pe Calea Lui, luptați împotriva celor care nu cred în Allah. Luptați împotriva lor, dar nu furați din prada de război și nu încălcați legămintele stabilite între voi.

Nu mutilați cadavrele și nu ucideți nou-născuți.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah)

Abu Bakr as-Siddīq (Allah să fie mulțumit de el!), primul calif al islamului, le-a spus comandanților din armata sa, atunci când aceștia au plecat la război:

„Vă poruncesc să îndepliniți zece lucruri. Învățați-le pe de rost! Nu trădați încrederea acordată! Nu furați din prada de război și nu încălcați tratatele! Nu mutilați cadavrele și nu ucideți femeile! Nu ucideți copiii și bătrânii! Nu dezrădăcinați sau ardeți palmierii! Nu doborâți un pom fructifer și nu sacrificați oile, vacile sau cămilele, cu excepția cazului în

care ele vă sunt necesare pentru consum. Veți intra în contact cu persoane retrase în mănăstiri, pe acelea lăsați-le, la fel ca și ceea ce ele adoră!”
(At-Tabari, vol. 3, p. 226)

Prizonierii în islam

În islam, este interzisă umilirea prizonierilor, precum și torturarea, mutilarea, înfometarea și însetarea acestora până la moarte, **conform Cuvintelor lui Allah:**

„Și ei dau hrană, în ciuda (nevoii și) dragostei lor pentru ea (sau: «de dragul Lui») celor sărmani, orfanilor și captivilor (de război), ~ (Spunând:) «Noi vă hrănim pe voi doar de dragul

lui Allah. Nu vrem nici răsplată și nici mulțumiri de la voi!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 76:8-9]

Ar trebui să îi onorăm, să ne comportăm cu bunătate și compasiune față de ei. Abu ‘Azīz ibn ‘Umair, fratele lui Muss’ab ibn ‘Umair, a spus că:

„Când am fost luat prizonier în bătălia de la Badr, Profetul (ﷺ) a spus:

«Comportați-vă bine cu prizonierii!»

Eu eram un prizonier al grupului Ansarilor. Dacă în momentul prânzului și al cinei ei mâncau curmale, mie mi se dădea să mănânc grâu, pentru că așa le-a poruncit Mesagerul lui Allah (ﷺ).” (At-Tabarani, care l-a relatat în marele

său dicționar, vol. 1, p. 250, hadith nr. 409)

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a încurajat eliberarea prizonierilor, **spunând:**

„Eliberați prizonierul, hrăniți-l pe flămând și vizitați-l pe bolnav.” [Al-Bukhari]

Situația celor învinși

Musulmanii nu trebuie să le încalce onoarea, să își însușească bunurile lor, să îi umilească sau să le distrugă casele. De asemenea, este interzis ca musulmanii să se răzbune pe aceștia, fiind recomandată împăcarea cu cei învinși, pentru a fi aplicat binele și

interzis răul, fiind stabilită dreptatea.

Allah Preaînaltul spune:

„Aceștia (**sunt**) cei care - dacă Noi le dăm putere pe Pământ – împlinesc rugăciunea (**as-salāh**), achită dania (**az-zakāh**), poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este neîngăduit. Iar sfârșitul (**tuturor lucrurilor**) Îi aparține lui Allah.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, [22:41](#)]

Aceștia au libertatea de a își practica propriile credințe, fără a fi influențate în vreun fel practicile lor religioase. De asemenea, este interzisă distrugerea locurilor de rugăciune ale acestora.

Cea mai bună dovadă în acest sens este legământul lui ‘Omar ibn Al-Khattāb

(Allah să fie mulțumit de el!), al doilea calif al islamului, care le-a spus locuitorilor din Aelia (Ierusalim), la intrarea sa victorioasă în oraș:

„În Numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul. Acesta este legământul de garantare a securității oamenilor din Ierusalim, făcut de robul lui Allah, ‘Omar ibn al-Khattāb. El garantează astfel securitatea oamenilor și a bunurilor acestora, precum și a Bisericilor și a crucilor lor... Ei nu vor fi persecutați din cauza religiei lor și niciunul dintre oameni nu va suferi.”

A mai fost martoră istoria la o asemenea noblețe, dreptate și toleranță a unui învingător față de cei învinși? Deși ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să

fie mulțumit de el!) ar fi putut dicta cu ușurință termeni și condiții dure împotriva celor învinși, el nu a făcut altceva decât să aplice judecata cea dreaptă și Legea lui Allah pentru toți oamenii.

Cei învinși aveau libertatea de a mânca și de a bea ceea ce religia lor le permitea. Porcii lor nu puteau fi uciși, iar vinul lor nu putea fi aruncat. În ceea ce privește chestiunile lor civile, precum căsătoria, divorțul sau tranzacțiile financiare, ei aveau dreptul de a urma și aplica principiile propriilor credințe.

De asemenea, în sprijinul celor afirmate mai sus, pot fi observate și alte chestiuni acceptate de către ‘Omar

ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), în ciuda faptului că era învingător:

„(...) Aceasta este ceea ce robul lui Allah, ‘Omar, le-a garantat oamenilor din Aelia, oferindu-le securitate oamenilor și bunurilor acestora, precum și Bisericilor și crucilor lor. Este interzisă ocuparea, demolarea bisericilor sau micșorarea domeniilor ce țin de ele. Oamenii nu trebuie constrânși să renunțe la credința lor și nimeni nu poate fi nedreptățit.” (At-Tabari)

Situația nemusulmanilor în statul musulman

În ceea ce îi privește pe nemusulmanii cu care musulmanii au o înțelegere, **aceștia trebuie să fie tratați cu dreptate și nu le pot fi încălcate drepturile:**

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia **(necredincioșii)** care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreți **(cei care se poartă cu dreptate)**.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, **60:8**]

Aceasta este ceea ce a predicat și Profetul Mohammed (ﷺ), **care a spus:**

„Dacă cineva îl nedreptățește pe cel cu care are un legământ, îl privează de

drepturile sale, îl împovărează cu mai mult decât poate suporta sau ia ceva de la el fără consimțământul său, voi interveni pentru el (pentru cel nedreptățit) în Ziua Judecății.” [Abu Dawud]

Cei învinși trebuie tratați cu bunătate, oferindu-li-se respect și tot ceea ce este mai bun. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) avea drept servitor un tânăr evreu. Atunci când acesta s-a îmbolnăvit, Profetul (ﷺ) a mers să îl viziteze la casa părinților săi, s-a așezat lângă el pe pat și a spus: «Îmbrățișează islamul și supune-te lui Allah!» Tânărul s-a uitat la tatăl său, care era prezent, iar acesta i-a spus:

«Supune-te lui Abu al-Qassim (Profetul ﷺ)!». În acel moment, tânărul evreu a făcut mărturisirea de credință, iar Profetul (ﷺ) a ieșit de la el și a spus: «Slăvit fie Allah, Care l-a salvat pe acest băiat de Focul Iadului!» (Ibn Hibban)

De asemenea, ‘Abd Allah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că familia lui a sacrificat un miel, iar el a întrebat-o:

„«I-ați trimis ceva din el și vecinului nostru evreu? I-ați trimis ceva din el și vecinului nostru evreu? L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) spunând: „Îngerul Gavriil a continuat să îmi poruncească bunul tratament față de vecini până am crezut că îi va include

pe aceștia printre moștenitori.”»” (At-Tirmidhi și Abu Dawud)

Principiile generale ale islamului susțin pacea globală

Islamul predică următoarele:

1. Respectul față de viața umană

Islamul prețuiește și onorează viața umană și, pentru protejarea acesteia, prevede pedeapsa cu moartea (**qisās**) pentru uciderea premeditată, intenționată, a unui suflet nevinovat. În ceea ce privește uciderea accidentală, neintenționată, are o pedeapsă diferită, care se numește diyyah (**prețul**

sângelui), reprezentată de o sumă determinată de bani plătită tutorelui persoanei ucise. Acești bani nu compensează pierderea persoanei ucise, ci reprezintă mai degrabă o compensație financiară pentru prejudiciul suferit de familie. Ispășirea (kaffarah) este reprezentată de eliberarea unui sclav. Cine nu poate face aceasta, trebuie să țină post timp de două luni consecutiv. Dacă nu poate face nici aceasta, atunci trebuie să hrănească șaiszeci de persoane sărace. Această ispășire este un act de adorare prin care cel care a comis păcatul se apropie de Allah Preamilostivul și caută Iertarea Sa pentru uciderea neintenționată a unui om.

Toate acestea sunt menite să protejeze și să prezeve viețile umane și să îi intimideze pe cei care plănuiesc să comită o crimă deoarece, dacă potențialul criminal știe că va fi ucis pentru fapta sa, se va abține și va evita să facă aceasta. Dacă pedeapsa ar fi mai puțin severă, infractorii ar continua cu impertinență să comită infracțiuni grave. În același fel au fost stabilite toate pedepsele în islam. Pedepsele capitale în islam sunt eficace, deoarece descurajează aceste acte, fiind un succes în protejarea și prezervarea drepturilor umane. **Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:**

„Și aveți în talion (qisās) (pavăză pentru) viață, o, cei dăruiți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de

crime)!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

Mai mult decât atât, islamul nu s-a limitat la pedeapsa lumească, ci a stabilit condamnarea la pedeapsa veșnică în Focul Iadului pentru crima intenționată, unde cel care a comis-o va avea parte de Mânia lui Allah și un chin sever. **Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Glorios:**

„Cel care omoară un dreptcredincios precugetat, răsplata îi va fi Gheena, în care va rămâne veșnic, Allah se va mânia pe el, îl va blestema și-i va pregăti lui chin mare.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:93]

2. Egalitatea între oameni

Islamul consideră că toți oamenii au fost creați egali și acest lucru este valabil atât pentru bărbați, cât și pentru femei. **Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:**

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru, care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei (din Adam a creat-o și pe Eva) și care a răspândit din cele două (ființe) mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah, în Numele căruia vă conjurați (unii pe alții) și (fiți cu frică de ruperea) legăturilor de rudenie, căci Allah este Ar-Raqīb (Cel Veghetor) peste voi!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Toți oamenii sunt fiii lui Adam și Adam a fost (creat) din țărână.” (At-Tirmidhi și An-Nasa’i)

Pornind de la această egalitate adoptată de islam, se consideră că toate ființele umane sunt, de asemenea, egale în ceea ce privește libertatea lor. ‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a lansat acest motto acum mai bine de paisprezece secole, **atunci când a spus:**

„I-ai înrobit tu pe oameni, deși mamele lor le-au dat naștere ca oameni liberi?” (Biografia lui ‘Omar, Ibn Al-Jawazi și Cucerirea Egiptului, Ibn ‘Abd al-Hakam)

3. Unitatea și inviolabilitatea religiei lui Allah

Înaintea lui Allah Preaînaltul, religia este una singură în ceea ce privește principiile sale generale, de la Profetul Adam (Pacea fie asupra sa!) și până la ultimul Profet și Mesager, Mohammed (ﷺ). Toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) au avut aceeași religie reprezentată de monoteism și adorarea doar a lui Allah Singur, conform Cărilor Divine care le-au fost revelate. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Glorios:

„El v-a orânduit vouă religia pe care i-a prescris-o lui Noe, pe care ți-am revelat-o ție și am prescris-o pentru Avraam și Moise și Isus: «Întemeiați Religia (devoțiunea exclusivă față de

Allah) și nu vă despărțiți întru ea!»
(...)” [Traducerea Sensurilor Nobilului
Coran, 42:13]

De asemenea, **Allah Preaînaltul** spune:

„Noi ți-am revelat ție după cum am
revelat și lui Noe și Profetilor de după
el, precum Le-am revelat și lui
Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și
semințiilor și lui Isus, Iov și lui Iona,
Aaron și lui Solomon, și i-am dat lui
David Psalmii. ~ Poveștile câtorva
Trimiși ți le-am spus Noi mai înainte,
iar poveștile altor Trimiși nu ți le-am
spus, și Allah i-a vorbit într-adevăr lui
Moise ~ (**Și a trimis**) Trimiși - vestitori
și prevenitori - pentru ca oamenii să nu
mai aibă niciun fel de scuză față de
Allah, după Trimiși. Iar Allah este Al-

‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic),
Al-Hakīm (Preaînțeleptul).”

[Traducerea Sensurilor Nobilului
Coran, 4:163-165]

Legea islamică are drept scop
eliminarea tuturor formelor de rasism
și spirit partidic și respinge rivalitatea,
disputele și ura între oameni. Ca atare,
a făcut obligatorie credința în toți
Profeții și Mesagerii lui Allah (Pacea
fie asupra lor!), precum și în Cărțile și
Scripturile Divine revelate lor. Allah
Preaînaltul spune:

„Spuneți: «Noi credem în Allah și în
ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce
i-a fost trimis lui Avraam, lui Ismail,
lui Isaac, lui Iacob și semințiilor; în
ceea ce le-a fost dat lui Moise și lui

Isus și în ceea ce le-a fost dat (tuturor) Profetilor de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuși (musulmani)!».”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:136]

- Coranul îl consideră pe Moise (Pacea fie asupra sa!) a fi unul dintre cei apropiați de Allah, cu care El, Preaînaltul a vorbit. [Găsim în Nobilul Coran:](#)

„O, voi, cei care credeți! Nu fiți ca aceia care l-au defăimat pe Moise! Iar Allah l-a socotit pe el nevinovat de spusele lor și a fost el la Allah în mare cinste.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:69]

În ceea ce privește Tora, Cartea care i-a fost trimisă lui Moise (**Pacea fie asupra sa!**), ca o călăuzire dreaptă și o lumină, **Allah Preaînaltul spune:**

„Noi am revelat Tora, în care este călăuzire dreaptă și lumină. După ea judecă **Profeții (dintre fiii lui Israel)**, cei supuși Voinței lui Allah, rabinii și învățații, pentru cei care s-au iudaizat, căci lor li s-a încredințat spre păstrare Scriptura lui Allah și ei sunt martori pentru ea. Ci nu vă temeți de oameni, ci temeți-vă de Mine. Și nu vindeți **Semnele Mele** pentru un preț de nimic. Iar aceia care nu judecă după ceea ce a revelat Allah, aceia sunt necredincioși.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **5:44**]

Fiii lui Israel, poporul lui Moise (Pacea fie asupra sa!), erau considerați a fi poporul preferat, una dintre cele mai onorate națiuni ale acelor timpuri.

Allah Preaînaltul spune:

„O, fii ai lui Israel, aduceți-vă aminte de binele pe care vi l-am făcut și că Eu v-am preferat înaintea lumilor (v-am preferat pe voi înaintea celorlalte neamuri din vremea voastră, trimițându-vă vouă religia lui Allah).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:122]

- În mod similar, Coranul îl privește pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca pe unul dintre cei mai onorabili Profeti și Cuvântul lui Allah („Fii!” și el este) oferit Mariei (Pacea fie asupra sa!),

creat diferit de restul oamenilor (în sensul că acesta a fost creat fără a avea un tată). Allah Preaînaltul spune:

„Îngerii au spus: «O, Maria, Allah îți aduce vestea cea bună a unui Cuvânt (crearea lui Isus, spunând doar „Fii” și el a fost) din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Isa (Mesia, Isus), fiul Mariei, măreț în această lume ca și în Lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați (de Allah). ~ El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste și va fi dintre cei evlavioși.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:45-46]

De asemenea, Coranul o privește pe mama sa, Maria (Pacea fie asupra sa!),

ca pe o femeie pură și sinceră. **Allah Preaînaltul spune:**

„Mesia, fiul Mariei, nu este decât un Trimis asemenea Trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau din bucate (de rând). Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește cum sunt ei îndepărtați (de la ele).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:75]

Coranul consideră Evanghelia, asemeni Torei, ca pe o călăuzire și o lumină. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și l-am trimis Noi după ei (Profeții) pe Isus, fiul Mariei, întărind (Tora) care se afla dinaintea lui și i-am dat lui

Evanghelia, în care este călăuzire și lumină, întărind Tora care se afla dinaintea lui, și drept călăuzire și îndemnare pentru cei cucernici.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:46]

Mai mult decât atât, Coranul îi privește pe dreptcredincioșii care l-au urmat pe Isus (**pacea fie asupra sa!**) ca pe o națiune plină de milă și de îndurare.

Allah Preaînaltul spune:

„Apoi, Noi i-am făcut să meargă pe urmele lor pe Trimișii Noștri și i-am făcut să îl urmeze pe Isus, fiul Mariei, și i-am dăruit lui Evanghelia, iar în inimile celor care l-au urmat am pus milă și îndurare. Însă monahismul l-au născocit ei singuri – nu l-am prescris

Noi pentru ei – căutând mulțumirea lui Allah. Dar ei nu au păzit aceasta așa cum s-ar fi convenit să o păzească. Noi le-am dăruit acelora dintre ei care au crezut răsplata lor, însă mulți dintre ei au fost nelegiuți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 57:27]

Este datoria oricărui musulman să creadă în toți Profeții și Mesagerii (Pacea fie asupra lor!), precum și în toate Cărțile pe care Allah le-a revelat. În Coran, ni se spune:

„Aceia care nu cred în Allah și în Trimișii Săi vor să-l separe pe Allah de Trimișii Săi zicând: «Noi credem în unii dintre ei, dar nu credem în alții.» și voiesc să găsească un drum de mijloc. ~ Aceia sunt în adevăr

necredincioși și pentru necredincioși am pregătit Noi o pedeapsă umilitoare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:150-151]

De asemenea, musulmanii trebuie să respecte, să onoreze și să aprecieze fiecare lege și metodologie care le-a fost poruncită națiunilor, precum și să arate dragoste și sentimente de fraternitate față de cei sinceri, care au crezut în ele, înainte de misiunea Profetului Mohammed (ﷺ). **Allah Preaînaltul spune:**

„(...)Domnul nostru! Iartă-ne nouă și fraților noștri care ne-au precedat întru credință! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:10]

Misiunea Profetului Mohammed (ﷺ), pecetea tuturor Profeților, reprezintă ultima Revelație Divină, așa cum Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:

„Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul Profeților, și Allah este Atoateștiutor (al tuturor lucrurilor).” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:40]

Astfel, ultimul Mesaj Divin, islamul, revelat Profetului Mohammed (ﷺ), abrogă toate mesajele anterioare. Abrogarea nu înseamnă negarea Mesajelor Divine anterioare, ci doar că acestea nu mai sunt în vigoare. Allah Preaînaltul spune:

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, (**aceasta**) nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Viața de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:85]

Islamul îi îndeamnă pe adeptii celorlalte religii anterioare să creadă în ceea ce cred și musulmanii, confirmarea tuturor Profeților și Mesagerilor (**Pacea fie asupra lor!**) trimiși de către Allah și a tuturor Cărților Divine care le-au fost revelate acestora. **Allah Preaînaltul spune:**

„Dacă ei vor crede în ceea ce voi credeți, vor fi pe Calea cea bună! Dar dacă ei se vor abate, înseamnă că ei se găsesc într-o schismă și Allah te va feri de (**răul**) lor, căci El este As-Sami‘

(Cel care Aude toate), Al-‘Alīm (Atoatecunoscătorul, Omniscientul).”
[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:137]

Legislația islamică nu este responsabilă de împărțirea religiilor în secte. Allah Preaînaltul spune:

„Tu nu ești răspunzător cu nimic pentru aceia care și-au fărâmițat religia lor în secte. Soarta lor depinde numai de Allah. Și apoi El le va vesti ceea ce au făcut. ~ Acela care va veni (la Judecata de Apoi) cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. Dar nu li se va face nicio nedreptate! ~ Spune: «Într-adevăr,

Domnul meu m-a călăuzit pe un Drum Drept, o religie adevărată - Religia lui Avraam cel drept într-o credință, care nu a fost printre cei care i-au făcut asociați (lui Allah)!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:159-161]

De fapt, abordarea adoptată de către Legislația islamică este aceea a invitării persoanelor de altă religie la un dialog constructiv și obiectiv, menit să îi aducă pe toți la un cuvânt comun în ceea ce privește metoda divină, și invită ființele umane la moralitatea virtuoasă pe care Allah Preaînaltul a poruncit-o. [Găsim în Nobilul Coran:](#)

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și

voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi, dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-(le): mărturisiți (cel puțin) că noi suntem supuși!».”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:64]

De asemenea, islamul își îndeamnă adeptii să-i respecte pe cei de altă credință și religie și condamnă orice limbaj ofensiv la adresa lor sau a credinței lor, **după cum poruncește Allah Preaînaltul:**

„Nu-i ocărâți pe aceia care sunt invocați afară de Allah, ca să nu-L ocărăscă ei pe Allah, întru dușmănie și

nepricepere! (...).” [Traducerea
Sensurilor Nobilului Coran, 6:108]

Islamul îi îndeamnă pe adepții săi să
dezbată cu oponentii săi în cel mai bun
mod cu putință, **în conformitate cu
ceea ce Allah Preaînaltul poruncește:**

„Nu discutați cu oamenii Cărții decât
în felul cel mai frumos, afară de aceia
dintre ei care sunt nelegiuți **(cu voi)**!
Și spuneți: «Noi credem în ceea ce ni
s-a trimis nouă și vi s-a trimis vouă!
Domnul nostru și Domnul vostru este
unul singur și noi Lui îi suntem supuși
(musulmani)».” [Traducerea Sensurilor
Coranului cel Sfânt, 29:46]

De asemenea, **Allah Preaînaltul spune:**

„Cheamă la Calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:125]

Constrângerea oamenilor pentru a se converti la islam nu este o abordare islamică, după cum am amintit mai înainte, conform Cuvintelor lui Allah Preaînaltul, **Care spune:**

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

Prin urmare, metoda islamică este aceea de a prezenta islamul și preceptele acestuia nemusulmanilor,

fără a îi forța sau constrânge în vreun fel, iar Allah îl va călăuzi pe cel pe care El voiește, așa cum El,
Preamăritul, **spune în Nobilul Coran:**

„Spune (o, Mohammed): «Adevărul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!»

Noi am pregătit pentru nelegiuiți un Foc ale cărui (flăcări) îi înconjoară din toate părțile, iar atunci când vor cere ei ajutor, li se va veni lor în ajutor cu o apă ca fierul topit, ce le va frige fețele. Cumplită băutură și cumplit sălaş!”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 18:29]

Islamul poruncește dreptatea față de toți oamenii, chiar și față de dușmani.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Glorios:

„(...) Nu este ceartă între noi și voi, Allah ne va aduna pe noi, căci la El este întoarcerea!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 42:15]

4. Încurajarea cooperării productive care aduce binele tuturor și căutarea a ceea ce este benefic pentru societate.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Într-ajutorăți-vă în împlinirea faptelor bune și în evlavie, dar nu vă ajutați la păcat și la nedreptate! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este aspru la pedeapsă!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:2]

Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un bărbat a venit la Profetul lui Allah (ﷺ) și l-a întrebat:

„«O, Mesager al lui Allah, pe cine iubește Allah cel mai tare și care sunt acțiunile cele mai iubite de către Allah?» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a răspuns: «Persoana pe care Allah o iubește cel mai tare este cea care aduce cel mai mult bine celor din jur.

Acțiunile pe care Allah (Slăvit fie el!) le iubește cel mai tare sunt cele care aduc bucurie unui musulman, sau cele prin care una dintre tristețile acestuia sunt eliminate, sau cele prin care un musulman este eliberat de datoriile sale, sau cele care îl țin pe acesta departe de foamete. Pentru mine, a îmi fi alături unui frate pentru a rezolva una

dintre nevoile sale este mai bine decât a sta retras în moschee (în Moscheea din Medina) timp de o lună. De asemenea, celui care își înăbușește mânia, (să știe) că Allah va îndepărta de el Mânia Sa. Celui care își învinge mânia în momentul în care ar putea să o facă să devină mai mare Allah îi va umple inima cu speranță în Ziua Învierii. De asemenea, celui care îl ajută pe unul dintre frații săi să își rezolve una dintre probleme, Allah îi va ține picioarele puternice în Ziua în care picioarele vor fi slabe (Ziua Judecății).»” (compilat de At-Tabarani în Al-Mu’jam al-Kabir, clasificat sahih de Al-Albani în cartea sa, As-Silsila as-Sahihah)

Islamul încearcă să își atingă scopul prin următoarele:

◆ încurajarea chemării la coexistență și înțelegere reciprocă între oameni, în conformitate cu Metoda Divină bazată pe monoteism și pe recunoașterea Profetilor și a Mesagerilor anteriori (Pacea fie asupra lor!) și a Cărților Divine. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi, oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi (...)” [Traducerea sensurilor nobilului Coran, 49:13]

◆ încurajarea iubirii binelui pentru toți oamenii. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a întrebat:

„«Cine va învăța aceste cuvinte și va acționa conform lor sau îi va învăța pe alții să acționeze conform lor?» Eu (Abu Hurairah) am spus: «Eu, o, Mesager al lui Allah!» Atunci el (ﷺ) m-a luat de mână și, numărând până la cinci, mi-a spus: «Evită tot ceea ce este interzis și vei fi cel mai pios dintre oameni; fii mulțumit cu ceea ce Allah ți-a dat și vei fi cel mai bogat dintre oameni; fii bun cu vecinul tău și vei fi un credincios; dorește oamenilor ceea ce îți dorești pentru tine însuși și vei fi un musulman; și nu râde mult,

deoarece hohotele de râsucid inima.»”
(At-Tirmidhi)

◆ încurajarea musulmanilor să ofere sfaturi înțelepte și sincere tuturor oamenilor. Referitor la aceasta, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Religia este sinceritate.»
Companionii au întrebat: «O Profet al lui Allah! Față de cine?» Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «Față de Allah, de Cartea Sa, de Profetul Său, de conducătorii musulmani și față de comunitatea musulmană, în general.»” (Muslim)

◆ impunerea binelui și interzicerea răului prin toate căile și mijloacele, în conformitate cu potențialul și

capacitățile fiecăruia, aceasta fiind singura cale de a proteja comunitatea de opresiune, corupție și de răspândirea „legii junglei”. Cu siguranță, prin impunerea binelui și interzicerea răului cei ignoranți sunt învățați, cei neatenți sunt preveniți, luptând împotriva opresorilor și susținând ceea ce este corect. **Allah Preaînaltul spune:**

„Să se facă din voi o comunitate care să cheme la tot ceea ce este bun, să poruncească ceea ce este bun (**ma'ruf**) și să oprească de la ceea ce este nedrept (**munkar**). Aceștia sunt cei care izbândesc.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:104]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Acela dintre voi care vede un lucru rău trebuie să-l oprească cu mâna, dacă nu poate, trebuie să-l oprească cu limba, dacă nu poate să facă astfel, trebuie să-l oprească cu inima lui, și acesta este cea mai slabă formă de credință.” (Muslim)

◆ obligativitatea căutării cunoștințelor benefice și învățarea lor. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Spune (o, Mohammed): «Oare sunt egali cei care știu cu aceia care nu știu?» (...)» [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 39:9]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Căutarea cunoașterii este obligatorie pentru fiecare musulman.” (At-

Tirmidhi și Ibn Majah, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Al-Jami')

Astfel, prin aceasta, fiecare individ își poate cunoaște drepturile și obligațiile.

◆ protejarea și conservarea mediului înconjurător.

Învățăturile și călăuzirea Profetului (ﷺ) ne avertizează împotriva dăunării lucrurilor benefice pentru omenire și aceasta deoarece tot ceea ce se află în Univers aparține tuturor oamenilor și nu doar unei societăți în detrimentul alteia. Islamul a interzis orice fel de acțiune care poate să îi aducă vreun prejudiciu mediului înconjurător, urmând Cuvintele lui Allah Preaînaltul, **care spune:**

„Nu faceți stricăciune pe Pământ, după buna lui întocmire, ci chemați-L pe El întru frică și nădejde, căci Îndurarea lui Allah este aproape de aceia care săvârșesc bine.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:56]

De asemenea, [Allah Preaînaltul](#) spune:

„Printre oameni este unul ale cărui vorbe în această lume îți plac și care Îl ia pe Allah drept Martor pentru ceea ce este în inima lui, în vreme ce el este cel mai înverșunat la gâlceavă. ~ Și de îndată ce pleacă, străbate Pământul, căutând să semene stricăciune și să nimicească semănăturile și dobitoacele. Allah însă nu iubește stricăciunea!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:204-205]

◆ chemarea la exploatarea pământului și la folosirea roadelor acestuia, pentru interesul public. **Allah Preaînaltul spune:**

„El este Cel care a făcut Pământul supus (stabil) pentru voi (pentru ca voi să puteți merge, locui pe el sau să-l puteți lucra etc.). Așadar, mergeți pe căile sale și mâncați din înzestrarea Lui. Și la El va fi Învierea (din morminte).” [traducerea sensurilor Nobilului Coran, 67:15]

◆ chemarea la lupta împotriva alcoolului, **deoarece Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi, cei care credeți! Vinul (și, prin analogie, orice băutură spirtoasă cu

efect asemănător), jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Corn, 5:90]

◆ chemarea la menținerea onoarei și a averii. Cu privire la aceasta, Allah Preaînaltul spune:

„Și nu vă apropiați de preacurvie, căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuți-i cu optzeci de lovituri și nu

mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci sunt nelegiuți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4]

Allah Cel Atotputernic a promis o pedeapsă chinuitoare celor care iubesc să răspândească imoralitatea și obscenitatea în societate. Ca să nu mai vorbim despre cei care se străduiesc să le răspândească și oferă ajutorul și metodele necesare pentru aceasta.

Allah Preaînaltul spune:

„Aceia care vor ca printre dreptcredincioși să se răspândească ticăloșia vor avea parte de pedeapsă dureroasă atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:19]

Cu privire la bunuri și avere, **Allah Preaînaltul** spune:

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:188]

De asemenea, **Allah Cel Atotputernic** spune:

„Dați măsură plină, când măsurați și cântăriți cu o balanță dreaptă! Acest lucru este mai bun (pentru voi) și urmarea lui va fi și ea și mai bună.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:35]

În plus, **Allah Preaînaltul** spune:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu frică de Allah și lipsiți-vă de restul de camătă

ce v-a mai rămas (la oameni), dacă sunteți credincioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:278]

◆ islamul încurajează ceea ce este benefic pentru interesul public și este folositor pentru comunitate.

◆ islamul încurajează ajutorarea orfanilor, a celor săraci și nevoiași.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:

„Și nu vă apropiați de averea orfanului decât pentru ceva și mai bun (pentru ea) (...)” !” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 17:34]

Profetul (ﷺ) a spus:

„«Eu și cel care are grijă de un orfan (în toate aspectele) vom fi astfel în Paradis.»», arătând aceasta cu degetul arătător și cel mijlociu ușor separate.”
(Al-Bukhari)

◆ chemarea la lupta împotriva foametei prin toate mijloacele. Allah Preaînaltul spune:

„Și cum ai putea tu ști (adică nu îți poți imagina, o, Mohammed) ce este (cât de măreț și important este) acest ‘akaba (expresie arabă ce este folosită ca emfază pentru a accentua sau sublinia ceva cu adevărat important)? ~ Este eliberarea unui gât (adică a unui sclav, eliberându-l dacă îl deții sau cumpărarea unui sclav cu scopul de a îl elibera, sau a elibera un captiv fără a

cere niciun fel de răscumpărare, eliberându-l doar de dragul lui Allah) ~ Sau oferirea de hrană, într-o zi de foame severă (foamete).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 90:12-14]

◆ chemarea la eliberarea sclavilor. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Celui care eliberează un sclav, (să știe că) Allah îi va elibera din Iad un membru (al trupului său) pentru fiecare membru al trupului (sclavului său) (...)” (Muslim)

Etica islamică promovează pacea

Etica islamului poruncește prin toate mijloacele fericirea în societate și interzice toate tipurile de acțiuni care instigă la rău, ură și ranchiună în comunitate, prin răspândirea păcii, a liniștii și a securității în cadrul acesteia. Comportamentul islamic impune foarte multe lucruri și este unul complex. Prin definiție, acesta stabilește că tot ceea ce rănește oamenii, fie că este vorba de cuvinte sau fapte, este un comportament interzis și care nu este plăcut de Allah Preaînaltul și oricine se face vinovat de aceasta se expune atât pedepsei din această lume, cât și pedepsei lui Allah în Viața de Apoi. Așadar, Allah, Binecuvântat și Slăvit fie Numele Său, a interzis orice formă de nedreptate și

de opresiune și, într-un sens mai larg, orice fel de agresiune verbală sau fizică și încălcarea drepturilor oamenilor. **Allah Preaînaltul spune:**

„Spune (o, Mohammed): «Domnul meu a oprit nelegiuirile - atât pe cele văzute, cât și pe cele nevăzute – precum și păcatul, nedreptățirea (altora) sau să-i faceți lui Allah asociați, de vreme ce El nu a trimis o astfel de poruncă, sau să spuneți despre Allah ceea ce nu știți.» [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:33]

Allah Preaînaltul a spus, într-un **hadith Qudsi**:

„O, robii Mei, eu am făcut opresiunea interzisă pentru Mine și am făcut-o

interzisă pentru voi și printre voi. De aceea, nu vă asupriți unul pe altul!”
(Muslim)

Islamul îndeamnă atât la ajutorarea celui asuprit, cât și a asupritorului. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„«Ajută-l pe fratele tău, fie el asupritor sau asuprit.» Un om a întrebat: «O, Mesager al lui Allah, eu o să-l ajut dacă este asuprit, dar dacă este un asupritor, cum ar trebui să-l ajut?» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Împiedicându-l să asuprească (pe alții), pentru că acesta este modul prin care îl ajuți.»” (Al-Bukhari)

Islamul poruncește dreptatea absolută în vorbe și fapte, atât față de noi înșine,

cât și față de alții. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah Poruncește dreptatea, împlinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:90]

Dreptatea și corectitudinea sunt obligatorii în toate situațiile, atât atunci când omul este mulțumit, cât și atunci când este nemulțumit, atât față de musulmani, cât și față de nemusulmani. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori dreți! Să nu

vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepți! Fiți drepți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Al-Khabīr (**Atoateștiutor**) a ceea ce faceți voi!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:8]

De asemenea, Allah Preaînaltul îi încurajează pe oameni să răspundă la rău cu bine, pentru a reconcilia inimile și a șterge ceea ce provoacă ura. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge (**fapta cea rea**) cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie, ca și cum ar fi un prieten

apropiat.” [Traducerea sensurilor
Nobilului Coran, 41:34]

Concluzii

La sfârșitul acestei cărți, care abordează pe scurt poziția islamului față de terorism, mărturisesc că nu am reușit să epuizez în totalitate acest subiect sensibil, ci am prezentat doar câteva exemple și repere generale cu privire la poziția islamului față de oponentii lui și relațiile care îi unesc, bazate pe principii de interes general și care au la bază dorirea binelui tuturor. Cea mai strânsă legătură cu religia islamului este reprezentată de iubirea de dragul lui Allah și ura pentru Cauza

Sa și niciodată pentru alte interese, dorințe lumești sau capricii. Atunci când cineva urăște o persoană, trebuie să fie pentru faptul că aceasta neglijează Poruncile lui Allah sau contestă interzicerile Sale. **Allah Preaînaltul spune:**

„Fii cu iertare, poruncește ceea ce este bun și îndepărtează-te de neștiutori!”
[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:199]

Astfel, puteți observa cât de frumoasă este această religie, deoarece, prin învățăturile sale Divine, aceasta îi învață pe oameni să Îl adore pe Creator și nu creația. Islamul i-a scos pe oameni din întunericul politeismului și

i-a adus la lumina islamului. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah este Ocrotitorul celor care cred; El îi scoate din întunecimi la Lumină, în vreme ce acelora care nu cred le sunt ocrotitori Taghuții, care-i scot de la Lumină la întunecimi și aceștia sunt oaspeții Focului și în el vor rămâne veșnic.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, [2:257](#)]

De asemenea, islamul îi învață pe adepții săi spiritul bunăvoinței, stabilind dreptatea socială în interiorul comunităților sale, educându-i pe musulmani în spiritul iubirii și al menținerii demnității și a drepturilor oamenilor. El îi educă pe oameni în spiritul iubirii de toleranță și iertare,

incluzând intimitatea, dragostea și bunătatea. Îi educă să preamărească Slava lui Allah Preaînaltul, stabilind securitatea în cadrul comunității, astfel încât onoarea și averea fiecărui membru al acesteia să fie în siguranță. Islamul îi învață pe musulmani să se iubească unii pe alții și să nu fie egoiști, **practicând solidaritatea socială între membrii societății**: cei mari să arate milă și bunăvoință față de cei mai mici, tinerii să arate respect și să fie un sprijin pentru cei în vârstă, cei bogați să îi ajute pe cei săraci și nevoiași, stabilind unitatea pe care Profetul (ﷺ) a predicat-o:

„Credincioșii, în iubirea lor reciprocă, în compasiunea și afecțiunea lor, **sunt precum un trup**: dacă o parte a lui

suferă, întregul trup resimte durerea.”
(Muslim)

Sperăm că această carte îi va ajuta pe cei care caută adevărul și aspiră la fericirea eternă din Paradis, dorindu-și mântuirea de tortura veșnică din Focul Iadului. Această chestiune este foarte serioasă. Știm cu toții că moartea este destinul final al fiecărei ființe vii. Dacă totul s-ar opri în momentul morții, lucrurile ar fi ușoare, însă ceea ce urmează după aceasta este mult mai grav. Noi, ca musulmani, credem în învierea după moarte, precum și în judecata și pedeapsa care vor veni odată cu aceasta. De asemenea, credem în viața veșnică, fie în Paradis, fie în Iad. Cei care cred și îndeplinesc fapte bune vor fi răsplătiți pentru bunătatea

lor cu Paradisul, în conformitate cu Mila lui Allah. Cei care au comit păcate și încalcă drepturile ființelor umane și pe cele ale lui Allah Preaînaltul, vor fi pedepsiți pentru faptele lor sau Allah Preaînaltul va avea milă de ei. Cât pentru cei care se întorc de la islam și mor ca necredincioși și politeiști, noi credem că aceștia vor locui veșnic în Focul Iadului. Așadar, este datoria fiecărei persoane raționale să aleagă pentru sine calea cea dreaptă și să caute adevărata religie, care îi conduce pe adepții săi către mântuire și câștigarea Paradisului, acolo unde vor avea trăi o fericire veșnică, cu Voia lui Allah. Sunt numai două căi ce pot fi alese și nu există o a treia.

Fie ca Allah Preaînaltul să vă binecuvânteze și pacea fie asupra celui care a fost trimis ca o îndurare pentru toate lumile, Mesagerul și Profetul nostru, Mohammed, asupra familiei și a companionilor săi, precum și asupra tuturor celor care urmează calea sa cea dreaptă până în Ziua Judecării! Amin!

[\[1\]](#) Preluat din cartea Ei au vorbit bine despre islam, Imaddu-d-Din Khalil, p. 295